

זהר הקדוש

עם ביאור
הפטר והפסוק

פרשת ויקרא • שמירת הנשמה מהטאים

מסתכלת בכבוד המלך בכל יום, והיינו היחודים הקדושים הנעשים שם, ואע"פ
לה בכמה עטרין - ומעטר אותה הקדוש ברוך הוא על ידי היחודים עם
הרבה עטרות.

במאמר דלהלן יבאר ענין זהירות מהחטא ושצריך להיזהר בדברים המותרים כדי שלא
להגיע לדבר איסור. ויבאר השגת הנשמה קודם ביאתה לעולם הזה, שהנשמה
מתעטרת בבחינת מלכות. ומסיים שיחזור בתשובה בעודו רך בשנים, קודם שיתלק
מן העולם הזה.

הנשמה מתעטרת בבחינת מלכות קודם ביאתה לעולם הזה.

בשעתא דמטי זמנא לנחתא לעלמא

- בשעה שמגיע זמנה של
הנשמה לרדת לעולם הזה, עבדת
מדורהא בגנתא דעדן דארעא
תלתין יומין - היא עושה שלשים יום
את מגורתה בגן עדן התחתון שבארץ,
למחמי יקרא דמאריהון דצדיקייא -
כדי שתראה את הכבוד של הקדוש ברוך
הוא שהוא אדונם של הצדיקים, וסלקא
לאתרהא לעילא - ועולה למקומה
לאחר שלשים יום לגן עדן של מעלה,
כדי שהקדוש ברוך הוא ישיבעה לקיים
את מצוותיו. ובתר דא נחת לעלמא
- ואחר שהשיבעה, היא יורדת לעולם
הזה, אע"פ לה מלפא קדישא
בשבע עטרין - והמלך הקדוש מעטר
אותה בשבע עטרות שהוא בחינת מלכות,
עד דאתת ועאלת בגו גופא דבר
נש - עד שבאה ונכנסת לתוך גופו של
בן אדם.

מבאר פסוק נפש פי תחטא.

וכד איהי בגופא דבר נש, וחבת
בהאי עלמא ואשתדלת
בחשוכהא - וכאשר הנשמה היא בגופו
של האדם, והיא חוטאת בעולם הזה
ועוסקת בחושך שלה, אורייתא תוהא
עלה ואמרת - התורה תמהה עליה
ואמרת, ומה כל יקרא דא, וכל
אשלותא אשלים לנפשתיא מלפא
עלמא, והיא חבאת קמיה - ומה כל
הכבוד הזה וכל השלימות שהשלים המלך
הקדוש לנפש זו, והיא חוטאת לפניו, ולכך
כתוב נפש פי תחטא, כלומר, מה דין
הוא דתחטא - איך הוא שתחטא הנפש
לאחר שזכתה לראות שכרם של צדיקים.

יחזור בתשובה קודם שיתלק מן העולם
הזה.

אמר רבי יוסי עד עתה פירשתי את
הפסוק נפש פי תחטא, ועתה
אהדנא לקרא - אחזור לפרש את
הפסוק שהתחלתי בו 'עד שיפוח היום'
ונסו הצללים. כי מבואר בו עיטא להאי
נפש לאזדהרא מחוכהא ותינוב
לאתדפאה - עצה לנפש הזו שתזהר
מחטאים ותשוב בתשובה כדי להיטהר. כי
מה שכתוב 'עד שיפוח היום', פירושו,
שיעשה תשובה עד שלא יפוח יומא
דהאי עלמא - עד שעדיין לא יפוח היום
של העולם הזה, וייתי ההוא יומא
תקפא דיתבע לה מלפא דינא
לנפיק ויקרא דמאריהון דצדיקייא, ויבוא
אוחו היום החזק שיתבע המלך הקדוש את
הנשמה שתצא מן העולם הזה. ומה שכתוב
'ונסו הצללים', דא הוא רזא

'נפש פי תחטא' (ויקרא ד ב). רבי יוסי פתח, (שיה"ש
ד ו) 'עד שיפוח היום ונסו הצללים' וגו'. כמה
אית להו לבני נשא לאזדהרא מחוכהון, דלא
למחטי קמי מאריהון. דהא בכל יומא ויומא
נפיק וקארי, אתערין בני עלמא לבייכו לקמי מלפא
קדישא, אתערין לאזדהרא מחוכייכו. אתערין
נשמתא קדישא דיהב בגווייכו מאתר קדישא עלמא.
דתנינן, בשעתא דקודשא ברוך הוא אפיק
נשמתא לנחתא פני נשא, אסהיד פה
בכמה יעודין, בכמה קסטורין, בגין לנטרא פקודין.
ולא עוד אלא דאעפך לה באלת ותמניא עלמין
לאשתעשעא, ולמחטי פהו יקרא דאינון דמשתדלי
באורייתא. נפקא וקיימא קמי מלפא פלבוש יקר,
בריוקנא דהאי עלמא, פלבוש יקר עלמא אסתכלת
ביקרא דמלפא כל יומא, ואע"פ לה בכמה עטרין.
בשעתא דמטי זמנא לנחתא לעלמא, עבדת
מדורהא בגנתא דעדן דארעא תלתין
יומין, למחטי יקרא דמאריהון דצדיקייא, וסלקא
לאתרהא לעילא. ובתר דא נחת לעלמא, אע"פ
לה מלפא קדישא, בשבע עטרין, עד דאתת
ועאלת בגו גופא דבר נש.

וכד איהי בגופא דבר נש. וחבת פהאי עלמא,
ואשתדלת בחשוכהא, אורייתא תוהא
עלה, ואמרת, ומה כל יקרא דא, וכל אשלותא
אשלים לנפשתיא מלפא עלמא, והיא חבאת
קמיה, נפש פי תחטא, מה דין הוא דתחטא.
אמר רבי יוסי, נפש פי תחטא אהדנא לקרא
'עד שיפוח היום'. עיטא להאי נפש
לאזדהרא מחוכהא, ותינוב לאתדפאה. 'עד
שיפוח היום', עד שלא יפוח יומא דהאי עלמא,
וייתי תהוא יומא תקפא, דיתבע לה מלפא דינא,
לנפיק מהאי עלמא. 'ונסו הצללים', דא הוא רזא
ומלבד זה היא מתלבשת בלבוש יקר אסתכלת
על ידי שני לבושים אלו ביקרא דמלפא כל יומא - היא

צריך להיזהר בדברים המותרים כדי שלא
להגיע לדבר איסור.
'דבר אל בני ישראל לאמר נפש פי
תחטא בשנה מכל מצות ה' אשר
לא תעשינה ועשה מאחת מהנה' (ויקרא ד
ב). כדי לבאר ענין זהירות מן החטא, רבי
יוסי פתח לבאר על פי הפסוק (שיה"ש ד
ו) 'עד שיפוח היום ונסו הצללים' אלך
לי אל הר המזר ואל גבעת הלבונה' וגו'.
ומבאר, כמה אית להו לבני נשא
לאזדהרא מחוכהון - כמה יש להם
לבני אדם להיזהר מחטאיהם על ידי
שישמרו עצמם מדברי היתר כדי דלא
למחטי קמי מאריהון - שלא יחטאו
דבר איסור ממש לפני אדונם הקדוש
ברוך הוא. דהא בכל יומא ויומא
פרזא נפיק וקארי - שהרי בכל יום
יום יוצא כרוז וקרא, אתערין בני עלמא
לבייכו לקמי מלפא קדישא -
התעוררו בני העולם את לבבכם מן
העבירות שאתם מושקעים בהם ושובו לפני
המלך הקדוש ברוך הוא, אתערין
לאזדהרא מחוכייכו - התעוררו לקבל
עליכם להיזהר מחטאיכם שלא לחטוא עוד,
אתערין נשמתא קדישא דיהב
בגווייכו מאתר קדישא עלמא -
התעוררו את הנשמה הקדושה שנתן
הקדוש ברוך הוא בתוכם ממקום קדוש
ועליון, ותעסקו בתורה ובמצות.

השגת הנשמה קודם ביאתה לעולם הזה.
דתנינן - ששינו, בשעתא דקודשא
ברוך הוא אפיק נשמתא
לנחתא פני נשא - בשעה שהקדוש
ברוך הוא מוציא נשמה להורידה באדם,
אסהיד פה בכמה יעודין, בכמה
קסטורין, בגין לנטרא פקודין - מעיד
בה בהרבה תוכחות ובהרבה שוטרים
הממונים לשמור עליה כדי שתשמור את
המצוות, ולא עוד, אלא דאעפך לה
באלף ותמניא עלמין לאשתעשעא,
ולמחטי פהו יקרא דאינון דמשתדלי
באורייתא - אלא שמעביר אותה באלף
ושמונה עולמות כדי שתשתעשע בהם,
ושתראה בהם את הכבוד והשכר של אלו
העוסקים בתורה. נפקא וקיימא קמי
מלפא פלבוש יקר, בדיקנא דהאי
עלמא - יוצאת מאלו העולמות, ועומדת
לפני המלך בלבוש נכבד בגן עדן של
מעלה שהוא בדמות של העולם הזה,
ומלבד זה היא מתלבשת בלבוש יקר
ועל ידי שני לבושים אלו אסתכלת

בין חבריאי - זהו סוד שבין החברים דקא אמרי, דבשעתא דמטי זמנא דבר נש לנפקא מן עלמא, צולמא דבר נש אתעבר מניה - שאמרו (זהר ח"א ויחי רכז) שבשעה שמגיע הזמן של בן אדם לצאת מן עולם הזה, צלם של האדם מסתלק ממנו. הדין הוא דכתיב - והיינו שכתוב 'עד שיפוח היום', כלומר, עד דלא ינשוף יומא לנפקא מהאי עלמא - עד שעדיין לא ינשוף היום לצאת מן העולם הזה, ונסו הצללים, כלומר, דאתעבר צולמא - שיתסלק הצלם ממנו, אז יתוב קמי מאריה - ישיב בתשובה לפני אדונו הקדוש ברוך הוא.

רבי אלעזר מוסיף, למה כתוב 'הצללים' בלשון רבים.

רבי אלעזר אמר, תרין צולמין אית ליה לבר נש פד איהו בקיומיה - שני צלמים יש לו לבן אדם כאשר הוא בקיומו ועודנו חי, חד רברבא וחד זעירא - צלם אחד גדול וצלם אחד קטן, דכתיב 'הצללים', ומשמעו, תרי - שני צלמים, וכד משתפחי פחדא, פדין הוא בר נש בקיומיה - וכאשר נמצאים השני צלמים כאחד, אז הוא בן אדם בקיומו. ועל דא ועל כן ונסו הצללים פתיב - כתוב, דהיינו שלושים יום קודם פטירתו שמסתלקים שני הצלמים הוא סימן שהולך למות, פדין בעי בר נש לאסתפלא בעובדוי, ולתקנא לון קמי מאריה, יודי עליהו - ואז צריך האדם להסתכל במעשיו, ולתקן אותם לפני אדונו, ויודה עליהם לשוב בתשובה, בגין דקודשא בריה הוא אקרי - כיון שהקדוש ברוך הוא נקרא 'רחום וחנון' (שמות לד ו), ומקבל לאינון דתבין קמיה - ומקבל לאותם ששבים בתשובה לפניו.

ודא הוא - וזהו שכתוב 'עד שיפוח היום ונסו הצללים', כלומר, דכיון דאינון צללים מתעברן מניה, ואיהו תפיס בקולרא - שכיון שאותם שני הצלמים הסתלקו ממנו הרי זה כאילו הוא תפוס בקולר, אז תשובה היא, אכל לא תשובה מעליה, מעולה כל פל, כמו התשובה דזמנא דקאים איהו בקיומיה - בזמן שהוא עומד בקיומו ויש לו את השני צלמים, ושלמה מלכא אכריז - ושלמה המלך הכריז ואמר, (קהלת יב א) וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד

אשר לא יבאו ימי הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ וגו' כלומר, שתזכור לשוב אל ה' בימי בחורותיך - כשיש לך עדיין את הצלמים, ולא בסוף ימך.

ומבאר שיחזור בתשובה בעודו רך בשנים.

ועל דא ועל כן 'עד שיפוח היום', פירושו, דבעי בר נש לאתקנא עובדוי - שצריך האדם לתקן את מעשיו בעודו רך בשנים, דכד מטון יומוי לאסתלקא מן עלמא, קודשא בריה הוא תוהא עליה - שכאשר מגיע יומו להסתלק מן העולם, הקדוש ברוך הוא משתומם עליו ואומר (ויקרא ה א) ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו, כלומר, שהקדוש ברוך הוא אומר, והא אומינא לה באומאה דשמי דלא לשקרא בי - והרי השבעתי את הנשמה בשבועה של שמי שלא לשקר בי, ואסהדית בה פד נחתת לעלמא - והעדתי אותה כאשר ירדה לעולם הזה שתשמור את המצותי, והיינו שכתוב 'הוא עד', ודאי, מכמה זמנין דאסהדית בה, לנטרא פקודי - מכמה פעמים שהעדתי בה שתשמור את מצותי, בגין כף הואיל ובר נש - ולכן הואיל שהאדם הוא עד, לכן בשעתא דיתוב קמי מלכא - בשעה שישוב לפני המלך הקדוש ברוך הוא, עליו כתוב 'או ראה או ידע', ומפרש, כי מה שכתוב 'או ראה', פירושו, אינון חובין דעבד ואסתפל בהו - אלו החטאים שעשה והסתכל בהם ועבר עליהם במזיד. ומה שכתוב 'או ידע', פירושו, בבירורא דמלה דעבר על פקודא דמאריה - בבירור הדבר שעבר על מצוות אדונו, כלומר, שעבר עליהם בשוגג. ומה שכתוב 'אם לא יגיד', פירושו, אם לא יודי עליהו קמי מאריה, מה פתיב פד יפוק מהאי עלמא - אם לא יודה ולא ישוב עליהם בתשובה לפני אדונו, מה כתוב עליו כאשר מסתלק מעולם הזה, 'ונשא עונו', וכד - וכאשר ישא עונו, היאך פתחין ליה פתחא, והיאך יקום קמי מאריה - איך יפתחו לו פתחי ההיכלות למעלה, ואיך יעמוד לפני אדונו קודם שימרק עצמו בגיהנם, ועל דא - ועל כן נפש כי תחטא פתיב.

בין חבריאי דקא אמרי, דבשעתא דמטי זמנא דבר נש לנפקא מן עלמא, צולמא דבר נש אתעבר מניה, הדין הוא דכתיב 'עד שיפוח היום', עד דלא ינשוף יומא לנפקא מהאי עלמא. ונסו הצללים, דאתעבר צולמא, יתוב קמי מאריה.

רבי אלעזר אמר, תרין צולמין אית ליה לבר נש פד איהו בקיומיה, חד רברבא, וחד זעירא, דכתיב 'הצללים', תרי. וכד משתפחי פחדא, פדין הוא בר נש בקיומיה. ועל דא, ונסו הצללים פתיב, פדין בעי בר נש לאסתפלא בעובדוי, ולתקנא לון קמי מאריה, ויודי עליהו. בגין דקודשא בריה הוא אקרי (שמות לד ו) 'רחום וחנון', ומקבל לאינון דתבין קמיה.

ודא הוא 'עד שיפוח היום ונסו הצללים', דכיון דאינון צללים מתעברן מניה, ואיהו תפיס בקולרא, תשובה היא אכל לא מעליה כל פד כזמנא דקאים איהו בקיומיה. ושלמה מלכא אכריז ואמר, (קהלת יב א) 'וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה' וגו'.

ועל דא עד שיפוח היום, דבעי בר נש לאתקנא עובדוי. דכד מטון יומוי לאסתלקא מן עלמא, קודשא בריה הוא תוהא עליה, ואומר, (ויקרא ה א) 'ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה, והא אומינא לה באומאה דשמי דלא לשקרא בי, ואסהדית בה פד נחתת לעלמא, והוא עד', ודאי, מכמה זמנין דאסהדית בה, לנטרא פקודי. בגין כף הואיל ובר נש 'הוא עד', בשעתא דיתוב קמי מלכא, 'או ראה או ידע'. 'או ראה', אינון חובין

דעבר ואסתפל בהו. 'או ידע' בבירורא דמלה דעבר על פקודא דמאריה. 'אם לא יגיד', אם לא יודי עליהו קמי מאריה מה פתיב פד יפוק מהאי עלמא, 'ונשא עונו', וכד ישא עונו, היאך פתחין ליה פתחא, והיאך יקום קמי מאריה, ועל דא נפש כי תחטא פתיב.

נפשי צמאה לדעת

כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

ארה"ב: 437-0054 (718) אירופה: 0176-8806-44-20
להשיג בחנויות הספרים המובחרות